

Nars Forældelsen, for saa vidt der bliver Spørgsmaal om Afbrydelse af denne ved Paatale, og som ligeledes gælder ved Hævd, at Forkyndelse af Indtaldelse til Forligsmægling eller af Stævning maa være sket inden Fristens Udløb, og at det ikke er nok, at Forligsklage er indgivet eller Retsstævning udtagen inden dens Udløb.*) — Reglen om, at Paatalen anses begyndt allerede ved Forkyndelse af Forligsindtaldelse, er ikke udtrykkeligt begrænset til de Tilfælde, hvor Forligsprøve er nødvendig. Det synes, overensstemmende med den Tankegang, som har ført til Reglen i Paragraffens andet Stykke, rettest ikke at undergive Sætningen denne Begrænsning, som der formentlig, blandt andet under Hensyn til Forkristen i næste Stykke, heller ikke vil findes Tøje til at fortolke ind i Bestemmelsen, saaledes som denne er affattet.

At det, hvis Skyldneren er mødt i Forligskommissionen eller Retten uden Indtaldelse eller Stævning, er nok, at dette er sket inden Fristens Udløb, ligger saa utvivlsomt i Konsekvensen af den Regel, Paragraffen har udtalt, at det synes unødvendigt at lade det saa særligt Udtryk. Bestemmelsen i tredje Punktum er i øvrigt affattet saaledes, at Ordene til Dels dække ogsaa dette Tilfælde.

Der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til at bestemme, at Begyndelsen af Arrestforretning kan betragtes som Begyndelse af den Sag, hvorunder Arresten forfølges. Vil Forbringshaveren begynde med Arrest, faar han begynde saa tidligt, at han kan faa Klage eller Stævning forkyndt inden Forældelsesfristens Udløb, eller, naar der ikke er Tid hertil, straks begynde Sagen ved Klage eller Stævning og saa inddrage Paastanden om Arrestens Stadsfæstelse ved Kontinuationsspørgsmaal. Skulde Arrestforretning erklæres for Begyndelse af Paatale, maatte der ogsaa gives nærmere Bestemmelse om, enten at Arresten og Forfølgningen maa være lovlig, eller at, og da i hvilket Omfang, den ikke behøver at være det.

Ved de Ord, at Varplet „ikke maa være længere end fornødent“ er formentlig ikke sagt, at Indvarslingen ubetinget maa være sket til den første Dag, til hvilken der, da Forkyndelsen skete, kunde indfalde eller stævnes. Stævnevarslet synes ikke at kunne kaldes usnødent langt, fordi Stævningen, for at have en rimelig Tid at løbe paa, først er udtagen til den næst paafølgende Retsdag, i alt Fald naar det ved Udtagelsen maatte, f. Eks.

paa Grund af stedfindende Vejforhold, staa som sandsynligt, at Stævningsmændene ikke vilde kunne saa Forkyndelse iværksat tidnok til første Retsdag.

Bestemmelsen i første Stykkes sidste Punktum vil fjerne Tvivl om, hvorvidt Paatale i det der omhandlede Tilfælde maatte kunne anses sket allerede derved, at der udenretligt er tilstillet Citanten Indlæg, hvori Paastand om Modregning er neblagt, eller derved, at Forbehold om Medlæggelse af saadan Paastand er taget i et Indlæg.

I Paragraffens andet Stykke er givet Bestemmelser sigtende til at afværge, at Forbringshaverens Ret uigenkaldeligt skal kunne spildes ved en processuel Fejltagelse. Væsentlig tilsvarende Regler tør antages ved den gældende Rets forie Paatalefrister at have Hjemmel i Analogien af Fdg. 19de Aug. 1735 § 10 og Reskr. 19de Decbr. 1749 § 2 — hvis Frister nu ved Lov (Nr. 55) af 11te April 1890 § 7 ere fortorde til en Maaned — og Straffelovens § 67.*) Den Frist, som skal staa aaben til at begynde ny Paatale, er antagen at burde sættes saa rummeligt som til seks Maaneder. Som Bestemmelsen i første Punktum er affattet, vil den formentlig være at forstaa som forudsættende Inkamination af Sagen, saa at Citanten ikke i Henhold til den kan, naar han har ladet forkynde Stævning, men ser, at der er Mangler ved den eller ved Forligsprøven, lade være med at inkaminere den og blot inden seks Maaneder forkynde en ny Stævning; saaledes forstaaes som bekendt de oven citerede Bestemmelser om Frist til ny Appellsags Begyndelse. Under Ordene „eller sluttes Sagen paa anden Maade“ o. s. v. vil gaa dels det Tilfælde, at Indstævnte bliver frisuuden for Tiden, dels det, at enten et Kontraspørgsmaal, hvorunder Forbringen er indtalt, som Følge af Hovedspørgsmaalets Udsald ikke kommer under Paakendelse, eller at en Paastand om Modregning, som er fremsat uden Kontraspørgsmaal, af en hvilken som helst Grund ikke kommer under Paakendelse eller ikke bliver taget til Følge, uden at dog herved Indtale af Forbringen under ny Sag er afstaaen.

Ordene „mod den, som var Indstævnt i den tidligere Sag“ o. s. v. sigte til at udelukke den Misforstaaelse, at Bestemmelsen skulde kunne anvendes, naar den første Sag var rettet mod en urigtig Sagvolder**). Udtrykket „saadan anden eller en senere

*) Anførte Skrift S. 209—11.

**) Fr. en Hof- og Stadsretsdom af 1820 i S. L. IV, 1 S. 49.

*) Foranførte Skrift S. 179—80.